Germanische Heilkunde® a zvířata

written by Vladimír Bartoš | 3. 1. 2026

Dr. med. Ryke Geerd Hamer

Zdroj

Přeložil: Vladimír Bartoš

Zvíře postrádá někoho, kdo by mu pomohl rozpoznat jeho konflikt a poradil mu, jak se tomuto konfliktu v budoucnu vyhnout. Zvíře obvykle musí svůj konflikt snášet, dokud není reálně vyřešen, jinak zemře na nevyřešený konflikt a „rakovinu“. Již jsme viděli, že v přírodě není takzvaná „rakovina“ chybou přírody, buňkou, která se vymkla kontrole a „zešílela“, ale velmi smysluplným procesem, který je jako nepostradatelný faktor zahrnut do hlavního plánu přírody. V případě zvířat můžeme pozorovat, co v případě lidí můžeme zmínit jen velmi opatrně, že vnější pomoc k překonání konfliktu, tj. pomoc, kterou neposkytuje příroda, není pro jednotlivé druhy plusem v kvalitě, ale nanejvýš plusem v kvantitě, ale mínusem v kvalitě. Totéž platí pro lidské bytosti, pokud je vnímáme jako druh.

Pokud se však podíváme na přírodu, která ještě nebyla ovlivněna lidmi, vidíme, že zvířata musí svůj konflikt, který utrpěla v DHS, a tím i svou rakovinu, vyřešit reálně. Ztráta jednoho nebo více mláďat, ztráta teritoria nemůže být zvířaty vyřešena psychoterapeuticky, ale pouze reálně! U vysoce vyvinutých zvířat však již vidíme něco jako kult řešení konfliktů. Stačí si vzpomenout na pohřební rituály slonů, které jsou zjevně pokusem zmírnit nebo vyřešit *konflikt ztráty* pro nejvíce postižená zvířata nebo celé stádo! Chovají se lidé na pohřbech jinak? Sloni se shromažďují po několik dní kolem mrtvého druha, kterého pohřbili a zakryli větvemi a křovím, a truchlí za něj.

Kromě této „kultovní pomoci“ u vysoce vyvinutých savců musí zvíře obecně překonat vlastní rakovinu samo. Ve skutečnosti musí často v pravidelných intervalech absolvovat pravidelnou zkoušku kvality nebo kvalifikační test, jinak je jedinec „vyřazen z kvalifikace“.

Například starý samec jelena musí každý rok absolvovat kvalifikační test, ve kterém soutěží s mladými samci, a pokud v určitém okamžiku v tomto testu neuspěje, musí zemřít.

Proto je obecně „terapií“ biologického konfliktu skutečné (reálné) vyřešení konfliktu. Tímto skutečným řešením může být buď obnovení předchozího stavu, nebo životaschopné alternativní řešení. Například buď starý jelen znovu získá své území, nebo vyžene jiného jelena ze svého území. Fena, která přišla o štěně, buď mládě od lupiče znovu získá, nebo se utěšuje zbytkem svých štěňat, nebo rychle otěhotní znovu – což je pravděpodobně nejčastější případ. Během březosti obecně není možná žádná konfliktní aktivita, protože březost po prvním trimestru probíhá v zásadě ve vagotonii a po porodu nových štěňat by konflikt stejně byl automaticky vyřešen.

Jelikož zvířata, na rozdíl od lidí, žijí obvykle podle svého přirozeného rytmu, je například ztráta mláděte již součástí tohoto přirozeného rytmu jako „normální“ skutečnost, stejně jako řešení takového „normálního konfliktu“ prostřednictvím dalšího těhotenství.

Nesmíme zapomínat, že podléháme dalekosáhlým omezením, která nám stanovili zakladatelé náboženství nebo sociální reformátoři, ale která mají s biologií velmi málo společného. Sotva existuje nějaký společenský reformátor, kterého by bylo možné nazvat normálním člověkem. V podstatě byli pro lidstvo kamenem úrazu, o moudrosti nemohla být řeč, pokud za moudrost považujeme to, že bychom měli žít v co největší shodě s daným kódem mozku, a tedy i psychiky nebo duše.

Pro mě by nejmoudřejším člověkem byl ten, kdo by nás učil, jak žít v souladu s kódem daným přírodou, místo toho, abychom ve válkách realizovali perverze vedoucí k vyhlazení lidského života.

Pokud řekneme, že lidé a (savčí) zvířata trpí rakovinou stejným způsobem, mnozí budou souhlasit, že druh rakoviny v orgánu je stejný nebo podobný. HH (Hamersche **H**erd = Hamerovo ohnisko) v mozku, na odpovídajícím místě jako u lidí, je také stejné nebo srovnatelné. Ale pokud jsou tyto dvě úrovně stejné nebo srovnatelné, pak to silně naznačuje, že psychická úroveň je také stejná nebo alespoň srovnatelná. Pokud řeknu, že zvíře utrpělo konflikt, čímž myslím biologický konflikt, pak to lze obvykle ještě akceptovat. Když řeknu, že zvíře nemá chuť k jídlu jako člověk, nemůže spát jako člověk, má sympatikotonii jako člověk, pak to je ještě přijatelné, ale když řeknu, že zvíře myslí na svůj biologický konflikt stejně jako člověk ve dne i v noci a v noci o svém konfliktu sní, pak to vyvolává pobouření a odmítnutí. To jsou podle názoru lidí atributy myšlení, které jsou vyhrazeny pouze lidem. To však není pravda. Konflikt je u lidí a zvířat stejný, a to na všech třech úrovních. Nikdy jste neslyšeli svého psa vzdychat ve spánku (ve snu)?

Pro mnoho z nás, zejména pro ty, kteří mají náboženské nebo ideologické přesvědčení, je těžké to přijmout. Pro mě je to ta nejpřirozenější věc na světě. Ačkoli obsah např. *konfliktu hladovění* je u zvířat (v závislosti na plemeni) poněkud odlišný než u lidí, obsah konfliktu se u lidí pouze transformuje. Ale i transformované biologické konflikty lidí lze vždy vysledovat zpět k jejich archaickému základnímu vzoru.

Další texty ke studiu:

Terapie v Germanische Heilkunde® vyžaduje zdravý rozum

Kódové chování mozku – základ biologických konfliktů

[Biologická jednota mezi člověkem, zvířaty a rostlinami]